

Aprilsnar i marts

I midten af marts måned sidste år var der nogle øjeblikke, hvor jeg blev taget grundigt ved næsen. Jeg sad i Jerusalem og læste i et tillæg til weekendudgaven af Jerusalem Post, den engelsksprogede avis i Israel.

Her stod der sort på hvidt, at paven snart ville komme til Jerusalem – og lande med sin helikopter på taget af Orient House, palæstinenserens hovedkvarter i Jerusalem – for at diskutere åndelige spørgsmål med Faisal Husseini; og at Salman Rushdie havde bebudet, at han ville bosætte sig i Israel – for, som han udtalte: I Israel er alle jo dødsdømte af iranerne; derfor er det ikke så svært at gemme sig i mængden!

Da jeg så billedet af tempelpladsen med Omar-moskeen, begyndte jeg så småt at ane uråd. Billedteksten fortalte nemlig, at tempelbjergets autoriteter i al hemmelighed havde ladet bygge en atomreaktor under Klippemoskeen! Selv om en talsmand for Klippemoskeen blev citeret for, at Israels bekymring var »över-

dreven«, rådede han alligevel muslimerne til at vaske deres fødder – efter at de havde været inde i helligdommen – og ikke som sædvanligt, før de går derind!

Selvfølgelig burde jeg have opdaget det tidligere. At det var et Purim-nummer. I år falder Purim i begyndelsen af marts, og nye historier vil blive fortalt, hvor nogle i nogle øjeblikke vil føle, at de bliver taget ved næsen.

Ved Purim mindes jøder begivenheder, der er omtalt i Esters Bog. Ved oplæsningen af Esters Bog i synagogen råber man højt og laver larm, når den onde Haman nævnes ved navn. Ved Purim har man lov til at narre hinanden. Børnene klæder sig ud på samme måde som i Danmark ved Fastelavn. Man har også lov til at tage et glas – for meget!

Sikken en aprilsnar i marts måned!

Man kan diskutere, hvor megen fastlavns-halløj kirken skal indbyde til. Men når man overværer Purim-festen i synagogen og alt det fornøjelige, som finder sted i forbin-

Er der en atomreaktor under Klippemoskeen i Jerusalem?

delse med oplæsningen af Esters Bog, kan man godt gå hen og blive lidt misundelig. Jo frommere man er som jøde, desto mere skæg har man.

En del messianske jøder agerer også i denne henseende stadig som jøder – og har det morsomt en Purim-aften. Jeg husker en Purim-aften for et par år siden i en messiansk menighed i San Francisco, hvor to hold skulle konkurrere om, hvem der hurtigst kunne læse Esters Bog op – højt. Efter denne festlige første del holdt menighedens leder en glimrende prædiken om, hvad man som messiansk jøde kunne bruge Purim til. Fest og alvor på samme aften i en menighed udelukker ikke nødvendigvis hinanden. Bare man ved, hvor man står, og hvem man tror på.

Også det kan vi lære af jøder og messianske jøder.

Kai Kjær-Hansen